

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **T. T. D.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. MV-84324-7/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 8. 2019, č. j. MV-84324-7/SO-2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-478-14/ZR-2019, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu žalovaný podle žalobkyně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu a v souvislosti s tím ani neprovedl její výslech jakožto účastníka, jak bylo upozorňováno v odvolání. Žalobkyně přitom na území České republiky žije značnou část svého života, má zde partnera, práci a celou rodinu (pozn. soudu – hned v následující větě žalobkyně připouští, že část rodiny má ve Vietnamu). Na místě bylo také zabývat se podstatnými okolnostmi odsouzení žalobkyně a její rolí v celém případě.
4. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39, který se týká zrušení povolení k trvalému pobytu, a na závěry Veřejného ochránce práv v řízení sp. zn. 2040/2011/VOP/VBG.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, a proto v podrobnostech odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitce neposuzování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu poukázal na to, že judikatura uvedená žalobkyní se týká ustanovení § 77 odst. 2 písm. d) a § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve kterých se tato přiměřenost posuzuje. To však není případ § 77 odst. 1 písm. h) téhož zákona, podle kterého bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno žalobkyní.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřili svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobkyně pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu a z žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli shodně k závěru, že došlo k naplnění dikce § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí obou správních orgánů je patrné, z jakých podkladů vycházely a jakými úvahami se řídily. Podkladem pro jejich rozhodnutí byl především opis z evidence Rejstříku trestů a pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2017, sp. zn. 43 T 9/2016, ve spojení s pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. 3 To 66/2017, podle kterých byla žalobkyně za spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do 30. 06. 2016 (dále jen „trestní zákoník“), z toho ve třech bodech v jednočinném souběhu s přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců. Předpokladem postupu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který byl v tomto případě naplněn, je pravomocné odsouzení žalobkyně k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky; její podmíněné propuštění na svobodu je v tomto směru bez relevance. Oba správní orgány rovněž zaujaly názor, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemají povinnost posuzovat dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a proto nemusely za tímto účelem vést dokazování. Nad rámec toho oba správní orgány uvádějí, že tvrzení žalobkyně stran její situace a rodinného a soukromého života zůstávají v rovině obecných tvrzení a navíc často jsou jednoduše vyvratitelná skutečnostmi vyplývajícími z listin založených ve spise. Nic nenasvědčuje tomu, že by jejich rozhodnutí měla v tomto ohledu nepřiměřený dopad. Oba správní orgány rovněž došli k závěru, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu prokázaného odsouzení žalobkyně za závažnou trestnou činnost není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když je v zájmu národní a veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, aby cizinci páchajícímu takovou trestnou činnost nebyl umožněn pobyt na území České republiky. Své úvahy správní orgány ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily. Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobkynin vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
10. Před vypořádáním dalších námitek žalobkyně soud poukazuje na znění § 77 odst. 1 písm. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

h) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

11. Ze správního spisu vyplývá (a ani mezi účastníky není v posuzované věci sporu o tom), že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, z toho ve třech bodech v jednočinném souběhu s přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku, za což jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců. Správní orgány jsou stejně jako správní soud vázány rozhodnutími trestního soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, a nemohou si o těchto okolnostech učinit úsudek samy. Z uvedeného je tedy zjevné, že u žalobkyně byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Její následné podmíněné propuštění na svobodu na tomto závěru nic nemění. Splnění uvedené podmínky bylo ve vztahu k žalobkyni v rámci správního řízení ze strany správních orgánů řádně zjištěno a doloženo. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že posouzení závažnosti spáchaných skutků a posouzení významu role žalobkyně v trestní kauze bylo úkolem trestních soudů v rámci trestního řízení vedeného s žalobkyní. Výsledek těchto úvah pak nalezl odraz ve výroku o vině a trestu v trestním rozsudku, kterým byla žalobkyně pravomocně odsouzena. V řízení o zrušení trvalého pobytu pak správní orgány pouze zjišťovaly, zda byla naplněna podmínka obsažená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což řádně učinily.
12. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého nebo rodinného života. Soud poukazuje na to, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud k § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců uvedl: *„Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život“*. Lze tedy uzavřít, že správní orgány neměly povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobkyní zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do práv žalobkyně jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců. Argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu a zprávou Veřejného ochránce práv není přílehavá, neboť podstatou v nich řešených sporů byly odlišné skutkové či právní otázky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Správní orgány se též zabývaly tím, zda zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěly přitom k závěru, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně z důvodu prokázání odsouzení žalobkyně nedojde k porušení uvedeného článku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně ve správním řízení ani následně v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu mělo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když pozornost je třeba věnovat nejen jeho prvnímu, ale i druhému odstavci. Případné prokázání jejích buď velmi obecných tvrzení o její integraci a přátelských vazbách na území České republiky, nebo dokonce i tvrzení nadto na první pohled nevěrohodných (např. těch týkajících se jejího údajného druhá, se kterým podle odvolání dlouhodobě žije ve svazku obdobném manželskému, což však ve vyjádření před správním orgánem I. stupně vůbec nezmínila a ani později druhá nijak neidentifikovala), by nebylo tak zásadními skutečnostmi, aby měly vliv na výsledek rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Nepřevážily by totiž nad zájmy společnosti především na bezpečnosti, ochraně zdraví a předcházení zločinnosti. Soud se v tomto se správními orgány ztotožňuje stejně jako s vyhodnocením dokazování v tomto směru jakožto nadbytečným. K tomu lze ještě poukázat na to, že žalobkyně žalovanému v žalobě vytýkala, že nebyl proveden její výslech tak, jak se dožadovala v odvolání. V odvolání však správnímu orgánu I. stupně vytýkala pouze to, že nevyslechl jejího do té doby nezmíněného druhá, kterého však nikdy nijak neidentifikovala. Žalovaný nijak nepochybil, pokud s ohledem na výše uvedené a obecná a obsahem žádnému vážnému zásahu do života žalobkyně nenasvědčující tvrzení v tomto směru nepřistoupil k dokazování tímto ani jinými důkazními prostředky. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, která byla odsouzena k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslné protiprávní jednání spočívající ve spáchání zvláště závažného zločinu ohrožujícího celou společnost, totiž není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Lze jen souhlasit s názorem, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobkyně způsobila především sama svým jednáním, jehož důsledky mohla a měla předvídat.
14. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. února 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)